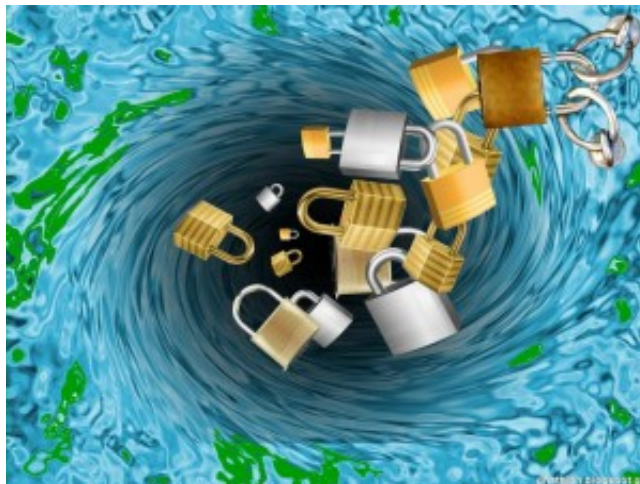

Όταν οι αστοχίες γίνονται ανθρώπινοι στόχοι...

Οι αριθμοί αποδεικνύουν πάλι τα αυτονόητα της οικονομικής συρρίκνωσης. Όσο το αποτυχημένο πρόγραμμα βαδίζει προς το τέλος του, τόσο θα ανοίγονται νέες τρύπες που δεν θα μπορούν να καλυφθούν. Οικονομικές τρύπες που οι γερμανικές εμμονές για ανθρωποθυσίες και λιτότητα θα τις μετατρέπουν σε τάφους ανθρώπινης ελπίδας και αξιοπρέπειας. Αστοχίες που θα γίνονται ανθρώπινοι στόχοι...

Το ΔΝΤ ρίχνει το μπαλάκι στους Ευρωπαίους για να καταστήσουν το δημόσιο χρέος της χώρας βιώσιμο και εκείνοι παραπέμπουν την συζήτηση για το 2014 και εφόσον έχουμε πετύχει πρωτογενές πλεόνασμα – όταν αυτό είναι αδύνατο με τα ισχύοντα δεδομένα. Μέρκελ-Σόιμπλε αποκλείουν κάθε ενδεχόμενο νέου κουρέματος και συνεχίζουν παρά τις αποτυχίες και τον πόνο που προκαλούν να εκβιάζουν το ευάλωτο πολιτικό μας σύστημα **να ρίχνει μέσα σε αυτές τις αλληπάλληλες οικονομικές τρύπες, που καθημερινά ανοίγονται, χιλιάδες νέους ανέργους από τον ιδιωτικό και τώρα πια και από τον δημόσιο τομέα.**

Ούτε η Γερμανία, ούτε το εγχώριο σύστημα εξουσίας θέλουν να σώσουν και να αναδιοργανώσουν την χώρα, σαν μια ανεξάρτητη, παραγωγική και περήφανη χώρα. Αντίθετα σε στενή συνεργασία καταστρέφουν κάθε τέτοια προοπτική με μανία. Ο βίος και η πολιτεία των προσώπων που επιλέγονται στις ηγετικές θέσεις είναι απλά μια μαρτυρία για αυτήν την αλήθεια. **Αλλά το καθοριστικό είναι η δήθεν μεταρρυθμιστική πολιτική που εφαρμόζεται, η οποία στην πραγματικότητα ισοδυναμεί με ολική επαναφορά του παρασιτικού δικομματικού πελατειακού κράτους με την κάλυψη και την υποστήριξη των δήθεν αδιάφθορων προτεσταντών της Siemens και των άλλων γερμανικών διαφθορών.**

Στην επίσκεψη Σόιμπλε και στο ταξίδι του πρωθυπουργού στις ΗΠΑ η αδύναμη και ανίκανη πολιτική ηγεσία της χώρας θα κληθεί να ικανοποιήσει και να εξισορροπήσει τα ανταγωνιστικά συμφέροντα αυτών των δύο πανίσχυρων κρατών. Με μία πιθανή ιδιομορφία. Να μην κουβεντιαστεί τόσο το τρέχον και γνωστό, όσο η επόμενη ημέρα στην χώρα. Να γίνει δηλαδή και η δύσκολη συζήτηση **για την διαχείριση της κρίσης, εκείνη την ημέρα που πλησιάζει, όταν όλα πια τα οικονομικά και κοινωνικά δεδομένα δεν θα μπορούν να αναβάλλουν τον χρόνο απάντησης στο πασιφανές αδιέξοδο - το οποίο εξάλλου επηρεάζει και τα γεωπολιτικά δεδομένα στην περιοχή:**

(1) Νέο κούρεμα-διαγραφή με νέα μέτρα, παρά το γεγονός ότι τα οφέλη του προηγούμενου εξανεμίστηκαν από την ύφεση με το χρέος να επανέρχεται στα επίπεδα του Μαΐου του 2010 και την κοινωνική ένταση να οξύνεται; (2) Ελεγχόμενη επαναφορά σε εθνικό νόμισμα με αμερικανογερμανική βοήθεια για την περίοδο προσαρμογής; (3) Και στην μία και την άλλη περίπτωση ποιες θα είναι οι δυνατότητες, αλλά και ο

επιμερισμός ελέγχου της πολιτικής κατάστασης στην χώρα από την Γερμανία και τις ΗΠΑ;
Αν ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να έχει πατριωτικό και κοινωνικό ρόλο και όχι απλά έναν ακόμη μεταπολιτευτικό μικροκομματικό ρόλο σε αυτήν την κρίση, θα πρέπει η ηγεσία του να αντιληφθεί ότι **η κωδική αντίθεση για την απελευθέρωση της κοινωνίας και την πρόοδο της χώρας είναι η αντίθεση ανάμεσα στην παρασιτική κρατικοδίαιτη και την παραγωγική αξιοκρατική Ελλάδα**. Ανάλογα με το πως θα χειριστεί αυτήν την αντίθεση, η όποια νέα πολιτική ηγεσία, η χώρα θα οδηγηθεί ακόμη πιο κοντά στην Ανατολή ή ακόμη πιο κοντά στο κίνημα του νέου Διαφωτισμού που αναπόφευκτα θα αρχίσει να βιώνει η Ευρώπη παρά και ενάντια στην γερμανική σκοταδιστική υστερία.

Δ. Τρικεριώτης([Follow on Twitter](#))